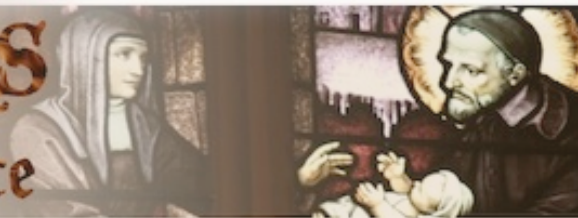

VINCENTIANUS
New England Province

Ks. Jarosław Lawrenz CM

TROSKA O WIERNOŚĆ POWOŁANIU WINCENTYŃSKIEMU

*„Bądźcie dojrzaלי dojrzałością wiary
i mocni mocą ducha.”*

(Bł. Jan Paweł II, Wiedeń, 09.12.1983)

Część II

**KIERUNKI REALIZACJI POWOŁANIA
WINCENTYŃSKIEGO
W PROWINCJI NOWEJ ANGLII**

2011

KIERUNKI DZIAŁANIA PROWINCJI NOWEJ ANGLII W DUCHU DYREKTYW KONWENTU GENERALNEGO 2010 „TWÓRCZA WIERNOŚĆ MISJI”

Wstęp

„Mój Zbawicielu! Ty znasz moją niegodność i mój brak wierności w odpowiadaniu na Twoje powołanie. Proszę Cię o litość i miłosierdzie. Nie pozwól , aby moje grzechy przyczyniły się do zaniku świętości Zgromadzenia, którego Ty sam jesteś twórcą i założycielem. Pamiętaj, Panie, o zadaniach, jakie powierzyłeś temu Zgromadzeniu. Ty sam wezwałeś je, aby Tobie służyło w ubogich. Pozwól mi dostrzec każdego potrzebującego pomocy. Pozwól mi widzieć w nim Twoje oblicze. Panie, proszę Cię o tę łaskę przez zasługi Twojej Najświętszej Matki.

(św. Wincenty a Paulo)

Rok jubileuszowy tzn. rocznica śmierci św. Wincentego a Paulo i św. Ludwiki de Marillac skłaniał nas (taką mam nadzieję) do osobistej refleksji nad naszym misjonarskim powołaniem i w tym bardzo zawężonym spojrzeniu na nas samych, i w tym wspólnotowym: Prowincja, Zgromadzenie obecne we współczesnym świecie. Powrót do źródeł na pewno nie ma za zadanie zachwycania się nad przeszłością, ale „historia magistra vitae”. Owocem oficjalnych wspólnotowych dyskusji na temat Zgromadzenia zostały zawarte w dokumentach końcowych Konwentu Prowincjalnego 2009 oraz Konwentu Generalnego w Paryżu 2010.

VINCENTIANS

New England Province

Trzeba uczciwie stwierdzić, że nie zawsze jesteśmy zapraszani do takiej refleksji i nasza dyskusja przybiera postać elitarną tzn. rozmawiamy na ten temat z konfratrami wąskiego grona przyjaciół. Albo co gorsze konspiracyjną – robiąc z siebie męczenników decyzji „nietrafionych” tych u steru władzy. Dlatego dziękuję za danie mi takiej możliwości podzielenia się moimi nadziejami na przyszłość. Chociaż zdaję sobie sprawę z mojej ograniczoności znajomości historii naszej Prowincji i całego bogatego procesu transformacji do obecnego stanu. Proszę mi wybaczyć, jeżeli ignorancja tej materii będzie widoczna w dalszym rozwinięciu myśli.

1. Charyzmat

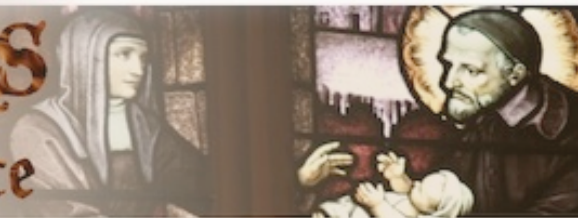
Jest to słowo klucz do zrozumienia misterium mojego powołania i bycia członkiem Zgromadzenia Misji. Fakt, że pewnego dnia znalazłem się na Stradomiu w Krakowie podyktowany był jasno określonym charyzmatem Zgromadzenia. I co ciekawe, kiedy w moim życiu spotykałem się z osobami różnych Zgromadzeń (żeńskich czy męskich) i byłem świadkiem usilnego poszukiwania tożsamości ich wspólnot. Nigdy nie miałem wątpliwości, co do pytania: jaki jest nasz charyzmat? Pytanie, które gubiło się w odpowiedzi: W jaki sposób ten charyzmat najlepiej zrealizować? A jeszcze konkretniej stawiany byłem w wewnętrzne zakłopotanie kiedy sytuacja kraju, w którym się znalazłem; czy lokalnego Kościoła oczekiwały ode mnie misjonarskiej postawy działania.

Jest takie polskie przysłowie o łapaniu wszystkich srok za ogony. Aby nie wpaść w pułapkę tego określenia przychodził mi z pomocą projekt pastoralny Prowincji oraz wspólnoty. Pomagał mi także uchronić się przed za bardzo indywidualnymi tendencjami.

Jestem przekonany, że zaistnienie i rozwój ostatecznie Prowincji Nowej Anglii jest związany z posługą misjonarską Polskiej Emigracji w USA. Ks. E. Gicewicz w „Historii Prowincji” zaraz na wstępie i pierwszym akapicie podkreśla tę specyfikę, wiążąc ją z błogosławieństwem Bożym i Jego natchnieniem u początku i chociaż konfratry pracujący w realizacji misji tej Prowincji przybyli z różnych stron świata np. Polska, Chiny, Brazylia, urodzeni w USA korzenie etniczne takie same. I chociaż trzeba było podejmować trud uczenia się języka angielskiego przez jednych, albo języka polskiego przez drugich, to celowość tego wysiłku była jedna: jak najlepiej i wszechstronnie posłużyć Polskiej Emigracji w USA. Organizowano życie duszpasterskie, zapewniano możliwość edukacji, organizowano misje ludowe i posługę Słowa Bożego w tzw. 40-stach, pomoc duszpasterska diecezjom przeżywającym kryzys powołań, opiekę i kapelanię w szpitalach oraz domach starców, kierownictwo duchowe lokalnego duchowieństwa, a także był taki czas, że pomagano w misji ad gentes wysyłając konfratrów do innych krajów.

VINCENTIANS

New England Province

Nie wątpliwie liczebność i lokalizacja poszczególnych wspólnot polonijnych uległa radykalnej zmianie. Ale czy ten fakt stawia pod znakiem zapytania sensowność tej naszej specyfiki? Czy nastał czas „zwijania żagli”? Czy uczciwość wobec historii tej Prowincji, a co za tym idzie wobec konfratrów, którzy oddali swoje talenty i życie na Jej służbę pozwala nam na odejście od tego polonijnego charyzmatu?

Moja osobista wizja to pragnienie otwarcia okna na sytuację współczesną i nadania „świeżości” kontynuowania tej specyfiki Prowincji Nowej Anglii. Proponuję ująć tę refleksję, żeby się nie rozmyć w „pobożnych życzeniach”, w strukturę : Wiara, Nadzieja, Miłość.

2. Wiara

„ W pracy nad zbawieniem dusz kierować się zawsze światłem wiary”
(św. Wincenty a Paulo)

To co nas chroni przed utratą sensowności naszego życia. To co nas obroni przed strachem dalszego istnienia to wiara w Jezusa Chrystusa. Święty Wincenty a Paulo uczynił Go zasadniczą i uzasadniającą regułą naszego Zgromadzenia¹. Warto w tym miejscu zaznaczyć, że Konstytucje naszego Zgromadzenia uwrażliwiają nas na bardzo istotny charakter naszej misji, że **zadaniem wspólnoty** wincentyńskiej jest przygotowanie działalności apostołskiej, jej stałe pielęgnowanie oraz wspomaganie. (Por. Konstytucje, 19) Jasno z tego wynika, że nasze wspólnoty mają być ewangelizujące, zatroskane o biednych oraz misyjne.

Jak zaznaczył w artykule ks. Santiago Azcarate CM: *„wspólnoty wincentyńskie nie tylko istnieją dla misji, ale także ożywiane są przez misje²”*. Nie możemy żyć tylko wspomnieniami misyjnej historii naszego Zgromadzenia, tracąc jednocześnie z oczu naszą przyszłość. Musimy nieustannie być świadomi rzeczywistości, w której przyszło nam żyć. Musimy ją poznawać, analizować i ukochać. Dlatego uczciwa dyskusja we wspólnotach na temat formy działania -- misji pozwoli nam odpowiedzieć na pytanie: w jaki sposób dzisiaj być świadkiem Jezusa? W jaki sposób dotrzeć Jego śladami do ubogich.

¹ Por. Line of Action 2010–2016, Vincentiana, r.54, nr 3, s.402–403

² Santiago Azcarate CM, Communauté vincentienne, communauté pour la mission, Vincentiana, 06.09.2001

VINCENTIANS

New England Province

Dlatego musimy dbać, aby:

- Prowincja motywowała każdego konfratra do rozwoju życia duchowego: udział w rekolekcjach, dniach formacyjnych, spotkaniach duszpasterskich, kontakt z konfratrami z innych Prowincji w USA oraz na świecie, właściwego przeżycia czasu sabbatical.
- stwarzanie możliwości dzielenia się między sobą, tzn. konfratrów z poszczególnych wspólnot, doświadczeniem duszpasterskim,
- na każdy rok duszpasterski od września do czerwca, po konsultacji z superiorami, ustalenie i określenie naszego programu duszpasterskiego np. Rok rodzin, powołania itp.
- motywacja sensowności modlitwy wspólnotowej i spotkań wspólnotowych: (formalnych) duszpasterskie; (nieformalnych) uroczystości konfratrów lub Zgromadzeniowych³.
- dbałość o liturgię i jej wierność z przepisami liturgicznymi Kościoła w naszych parafiach,
- organizowanie na parafii rekolekcji i spotkań formacyjnych dla poszczególnych grup parafialnych,
- troska o realizację katechezy dla dzieci i młodzieży oraz dla dorosłych.
- podejmowanie nowych inicjatyw w rozwoju kultu Miłosierdzia Bożego i pobożności maryjnej, a szczególnie związanej z Cudownym Medalikiem⁴.
- parafie:

Analiza socjalno-eklezyjalna przeprowadzona w Stanach Zjednoczonych Ameryki wykazała, że większość Zgromadzeń i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego skoncentrowała się posłudze Ludowi Bożemu w ramach duszpasterstwa parafialnego. Ten efekt nazywamy: „asymilacja parafialna⁵”. Jest to sytuacja, która postawiła pod znakiem zapytania tożsamość – charyzmat wielu Zgromadzeń zakonnych w USA⁶. Konstytucje i

³ Por. Konstytucje Zgromadzenia Misji 21&1-2

⁴ Por. Statuty Zgromadzenia Misji 7&1

⁵ Por. Ks. Robert P. Maloney, C.M., „L'engagement vincentien dans les paroisses, Vincentiana, 02.10.1997

⁶ D. Nygren and M. Ukreritis, The future of Religious Orders in the United States, Connecticut, Praeger Press, 1993, s. 250

VINCENTIANS

New England Province

Statuty Zgromadzenia Misji zatwierdzone przez Stolicę Apostolską w 1984 roku w sposób bardzo jasny określają specyfikę naszej misji i (charyzmatu) realizowanej w ramach pracy na parafiach⁷

3. Nadzieja

„Bóg oczekuje od was, że bardziej niż potrzeby ciała, będziecie uwzględniać potrzeby dusz. Oni (ubodzy) bardzo potrzebują manny duchowej. Potrzebują ducha Bożego.” (św. Wincenty a Paulo)

Powstanie Zgromadzenia Misji przyniosło Kościołowi odnowę wewnętrzną oraz umocnienie w ludzkich sercach Bożej nadziei w historycznych zawirowaniach świata: wojny, kryzysy moralne społeczeństwa, odnowa Kościoła, spotęgowanie nędzy⁸.

Dlatego musimy dbać, aby:

- podejmować otwartą dyskusję między nami na temat analizy religijno-socjalnej sytuacji społeczeństwa,
- wrócić do chwalebnej tradycji głoszenia rekolekcji⁹ w innych parafiach polonijnych (w jęz. polskim i j. angielskim). Jeżeli stwarzamy specjalną grupę misyjną to możliwe jest „wynajęcie” konfratry z Polski z grupy tamtejszej grupy misyjnej np. na dwa lata. Jeżeli decydujemy się, że nie zakładamy specjalnej grupy misyjnej to konfratry mogą wyjeżdżać z taką posługą z poszczególnych wspólnot;
- organizowanie spotkań formacyjnych dla poszczególnych grup parafialnych (lektorzy, Nadzwyczajni Szafarze Eucharystii, Koła Różańcowe, itp.) nie tylko dla naszych parafii, ale także zaproponować te spotkania innym parafiom z duszpasterstwem polonijnym w regionie. Albo ubogacić tę działalnością dom w Manchester, CT – bardziej centralnie; albo regionalnie, np. w New Haven dla parafii z okolic; Brooklyn. Widziałbym dla lepszego funkcjonowania tego programu dwóch konfratrów znających realia środowiska polonijnego i amerykańskiego;
- nasza nieustanna formacja w związku z teologią moralną, żeby jak najlepiej służyć poprzez Sakrament Pojednania;

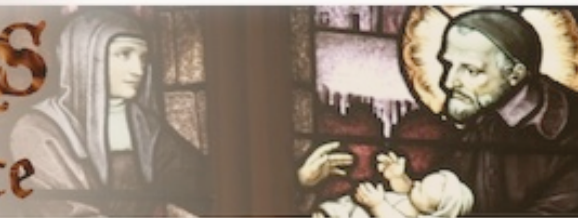
⁷ Statuty Zgromadzenia Misji, 10

⁸ Por. Lines of Action 2010–2016, s. 403–404

⁹ Por. Ks. John P. Cawley, C.M., Modèle renouvelé de mission paroissiale dans un contexte nord-américain, Vincentiana, 14.04-05.1997

VINCENTIANS

New England Province

- w związku z konfratrami przechodzącymi na emeryturę. Możliwość otwarcia jednego centrum posługi Sakramentu Pojednania każdego dnia w dłuższym wymiarze czasowym (rano i wieczorem) np. w kościele św. Stanisława Kostki na Brooklynie.
- w Stanach Zjednoczonych jest zauważana tendencja w związku z duszpasterstwem emigracyjnym do podtrzymywania i otwierania tzw. Ośrodków Terytorialnych. Może i dla nas jest czas najwyższy zastanowienia się nad utrzymaniem istniejących wspólnot. Może w związku z tzw. rynkiem pracy i przemieszczaniem się Polonii w inne regiony kraju prowokuje nas do pójścia za nimi?

4. Miłość / Miłosierdzie

„ Miłość nie pozwala patrzeć na cierpienia osoby kochanej bez współczucia i bez chęci zaradzenia złu. Sprawia, że kochający płaczą z płaczącymi. Osoby przejęte miłością mają te same uczucia. Nie ma prawdziwej miłości w sercu, kto nie cierpi na widok udręki ubogich. Wiemy, jak czuły pod tym względem był Syn Boży.”
(św. Wincenty a Paulo)

Integralna dbałość o człowieka jest wykładnią wincentyńskiego charyzmatu. Człowiek ubogi był „odskoczną” lub „punktem wyjścia” kolejnych inicjatyw podejmowanych przez św. Wincentego a Paulo i (mówiąc dzisiejszą nomenklaturą) Rodzinę Wincentyńską¹⁰.

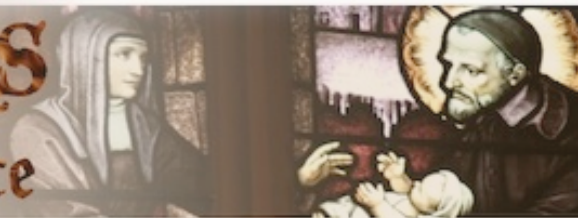
Dlatego musimy dbać, aby:

- zwrócić szczególną uwagę pomocy duchowej dla małżeństw narażonych na silną tendencję nietrwałości sakramentu;
- pomoc w organizowaniu kół dyskusyjnych i formacyjnych dla roli i misji współczesnych rodziców;
- wskazać miejsce w Kościele dla małżeństw niesakramentalnych i duchową opiekę nad nimi;
- organizować specjalistyczną pomoc dla ludzi uzależnionych przy ścisłej współpracy z ośrodkiem terapeutycznym na Greenpoincie: alkohol, narkotyki, internet;
- starzejąca się Polonia potrzebuje duszpasterstwa ludzi w podeszłym wieku,
- zorganizować konkretne duszpasterstwo młodych, duszpasterstwo powołaniowe oraz obozy wakacyjne dla młodzieży i dzieci, szczególnie z ubogich rodzin.

¹⁰ Idem, s.403-404

VINCENTIANS

New England Province

5. Prowincja Nowej Anglii

*„Istotą naszego powołania jest praca dla zbawienia ubogich wieśniaków, wszystko inne jest dodatkiem. Głosimy rekolekcje dla kandydatów do święceń, prowadzimy seminaria duchowne, ponieważ jesteśmy przekonani, iż jest to pożyteczne dla **zachowania trwałości owoców misji**. Naśladujemy w tym wielkich zdobywców, którzy na zajętych terytoriach zakładają garnizony, bo obawiają się, żeby nie stracić zdobytych z takim wysiłkiem ziem. Jakież to szczęście, że uczestniczymy w posłannictwie samego Jezusa Chrystusa. Któż bowiem lepiej naśladuje Chrystusa, niż ci, co głoszą Ewangelię ubogim?” (św. Wincenty a Paulo)*

Nie jesteśmy początkiem i mam nadzieję, że nie będziemy „gasić jako ostatni światła” tej Prowincji. Jestem przekonany, że istotne jest prowadzenie między nami dyskusji na temat naszego „statusu quo”. Czy mamy nadal pozostać niezależną Prowincją? Czy może dla nas lepszy byłby status Regionu Prowincji Wschodniej, albo Prowincji Polskiej?

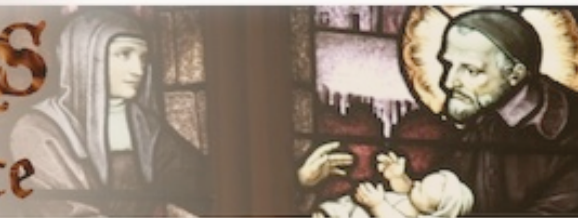
Jednak boję się, że dyskusja na ten temat jest związana z lękiem przed przyszłością, a tym samym usuwaniem się z „linii ciosu”. Jak podkreśla św. Wincenty a Paulo mamy mieć nieustanne przekonanie, że to Chrystus jest Panem Zbawienia, a nas wybrał do jego realizacji. Tworzymy historię kolejnego pokolenia tej Prowincji. Dlatego musimy dbać o „**zachowanie trwałości owoców misji**”. I to jest najistotniejsze. Szacunek dla pracy misyjnej minionych pokoleń i „aggiornamento” naszej teraźniejszości.

Konwent Generalny bardzo wyraźnie podkreślił konieczność rewizji naszych norm prawnych, które mają nam pomagać w wierności powołaniu, ale także dzieł prowadzonych przez Zgromadzenie Misji (konkretnie przez poszczególne Prowincje)¹¹. Rzetelna analiza naszej sytuacji musi uwzględnić dynamikę rozwoju i zmian w świecie, a co za tym idzie, zmieniają się formy ubóstwa człowieka.

¹¹ Por. Lines of Action 2010–2016, s. 400–402

VINCENTIANS

New England Province

Bibliografia:

Bifet, Juan Esquerda, *Duchowość Kapłańska*, Wydawnictwo Homo Dei, Kraków 2009

Gicewicz Edward., CM, *Growth of the New England Province of the Congregation of the Mission 1904-2004*, New England Province Publishers, Manchester, 2004

Formacja Świeckich Liderów w Kościele XXI, Diecezja Brooklyńska

Knop Zbigniew., CM, *Dzień za dniem*, Poznań, 2003

Reguły i Konstytucje Zgromadzenia Misji, Kraków 1986

Roman Jose Maria, *Święty Wincenty a Paulo, Biografia*, [tłum. Ireneusz Kania], WITKM, Kraków, 1990

Vincentiana, r. 54, nr 3, July - September 2010